

វគ្គ II

ការដាស់តឿនរបស់ដុបបឺ

ហេរីបានគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងមិនឲ្យស្រែក ប៉ុន្តែវាជារឿងដឹកនុចញ្ជូចមួយ។ សត្វនោះលើគ្រែនោះមានស្លឹកត្រចៀកដូចសត្វប្រដេវដ៏ធំៗ មួយគូ និងភ្នែកពណ៌បៃតងកំបាំងពីរគ្រាប់ប៉ុននឹងគ្រាប់បាល់តិរីស។ ហេរីបានដឹងភ្លាមថានេះហើយជាអ្វីដែលបានមើលវានៅដើម ឈើដែលដុះជាជួរក្នុងសួនច្បារខាងក្រៅកាលពីព្រឹកនោះ។

ខណៈពេលដែលពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក ហេរីបានឮសម្លេងរបស់ដាត់លីពីផ្លូវបៀង។

- តើខ្ញុំអាចកាន់អារក្រៅជំនួសអ្នកទាំងពីរបានទេ លោកនិងអ្នកស្រីមេសាន់?

សត្វនេះបានអីវិលខ្លួនចុះពីលើគ្រែ ហើយអានយ៉ាងទាបដែលធ្វើឲ្យចុងច្រមុះស្តើងដ៏វែងរបស់វាប៉ះទៅនឹងកម្រាលព្រំ។

ហេរីបានកត់សម្គាល់ថាវាកំពុងតែស្លៀកពាក់នូវអ្វីម្យ៉ាងដូចជាស្រោមខ្នើយ ដោយកាត់ដៃ និងប្រហោងជើងចេញ។

- អី...ស្តស្តី- ហេរីស្រដៀងយ៉ាងភ័យខ្លាច។

- ហេរី ផោតផ័រ!- សត្វនោះបាននិយាយ ក្នុងសម្លេងយ៉ាងស្រួយដែលហេរីច្បាស់ណាស់ថានឹងឮទៅដល់ជាន់ក្រោម។ -

ដុបបឺពិតជាចង់ជួបលោកជាយូរណាស់មកហើយ ទាន...ពិតជាមានកិត្តិយសមែន...

- អរ...អរគុណឯងហើយ- ហេរីបានស្រដៀង ដោយរំកិលខ្លួនតាមជញ្ជាំង ហើយពន្លឺចខ្លួនទៅលើកៅអីរបស់វា ជាប់នឹងហ៊ុដវីក ដែលដេកលក់នៅក្នុងទ្រុងរបស់វា។ វាចង់សួរថា៖ “តើឯងជាអ្វី?” ប៉ុន្តែគិតថាស្តាប់ទៅដូចជាមិនគួរសម អញ្ចឹងជំនួសវិញ វាក៏ និយាយថា៖ - តើឯងជានរណា?

- ដុបបឺ ទាន។ គ្រាន់តែជាដុបបឺប៉ុណ្ណោះ។ ដុបបឺជាម្រេញគង្វាល- សត្វនោះបានស្រដៀង។

- អូ...ប្រាកដមែនរឺ?- ហេរីបាននិយាយ។ - អី...ខ្ញុំមិនចង់មិនគួរសម រឺក៏អ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែ...នេះមិនមែនជាពេលល្អសម្រាប់ខ្ញុំ ក្នុងការមានម្រេញគង្វាលនៅក្នុងបន្ទប់គេងរបស់ខ្ញុំនោះទេ។

សំណើចក្លែងក្លាយដ៏ខ្លាំងរបស់អ្នកមីងពីទូនៀបានបន្តឡើងពេញបន្ទប់។ ម្រេញគង្វាលធ្វើក្បាលងងឹត។

- មិនមែនថាខ្ញុំមិនរីករាយនឹងជួបឯងនោះទេ- ហេរីបានស្រដៀងយ៉ាងហ័ស - ប៉ុន្តែ អី តើមានហេតុផលសំខាន់អ្វីដែលតម្រូវឲ្យ ឯងនៅទីនេះដែររឺទេ?

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

- អូ! បាទ ទាន- ដុបប៊ីបាននិយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់។ - ដុបប៊ីមកដើម្បីប្រាប់លោក ទាន...វាពិបាកណាស់ ទាន...ដុបប៊ីមិនដឹងជាត្រូវចាប់ផ្តើមពីត្រឹមណាទៅនោះទេ...

- អង្គុយចុះទៅ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងគួរសម ដោយចង្អុលទៅលើគ្រែ។
ដោយភាពតក់ស្លុតរបស់វា ម្រេញគង្វាលនោះក៏ស្រែកយំ...សម្រែកយំដ៏គួរឲ្យច្លង់មួយ។

- អង...អង្គុយចុះ!- វាបានទ្រហោយំ។ - មិនដែល...មិនដែលធ្លាប់...

ហេរីបានគិតថាវាពួសម្លេងនៅជាន់ក្រោមមានការអាក់រអួល។

- ខ្ញុំសុំទោស- វាបានខ្សឹប - ខ្ញុំគ្មានចេតនានឹងមើលងាយឯងក៏អ្វីនោះទេ។

- មើលងាយដុបប៊ី!- ម្រេញគង្វាលនោះឈ្លក់។ - ដុបប៊ីមិនដែលត្រូវបានស្នើសុំឲ្យអង្គុយចុះដោយវេទគុណម្នាក់នោះទេ...ដូចជាមានឋានៈស្មើគ្នា...

ហេរី ដោយព្យាយាមនិយាយថា «ស៊ូ!» និងធ្វើចិត្តឲ្យនឹងដឹងក្នុងពេលតែមួយ បានបង្ហាញកន្លែងឲ្យដុបប៊ីអង្គុយទៅលើគ្រែដែលវាអង្គុយចុះហើយភ្លើក មើលទៅហាក់ដូចជាតុក្កតាដ៏គ្រុត្រិច និងដ៏ធំមួយ។ ចុងក្រោយវាក៏គ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបាន ហើយអង្គុយដោយភ្នែកដ៏ធំរបស់វាសម្លឹងមើលហេរីជាប់ដើម្បីបង្ហាញពីការគោរពដែលពោរពេញដោយទឹកភ្នែក។

- ឯងមិនដែលធ្លាប់ជួបវេទគុចេះគួរសមច្រើននោះទេ- ហេរីបានស្រដី ដោយព្យាយាមលើកទឹកចិត្តវាឡើង។

ដុបប៊ីត្រូវក្បាលរបស់វា។ បន្ទាប់មក ដោយគ្មានប្រាប់អ្វីជាមុន វាក៏លោតឡើង ហើយចាប់ផ្តើមបោកក្បាលរបស់វាយ៉ាងខឹងសំបារទៅនឹងបង្អួច ដោយស្រែកថា៖ - ដុបប៊ីអាក្រក់! ដុបប៊ីអាក្រក់!

- កុំ ... តើឯងកំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង?- ហេរីបានបន្លឺសូរស៊ីៗ ដោយលោតឡើង ហើយទាញដុបប៊ីត្រលប់ទៅលើគ្រែវិញ។ ហ៊ុំដីរីកបានភ្ញាក់ឡើងជាមួយនឹងសូរដីតៗច្រេចៗដ៏ខ្លាំងយ៉ាងមិនធម្មតាមួយ ហើយបានទទះស្លាបរបស់វាយ៉ាងសាហាវប៉ះនឹងបារទ្រុងរបស់វា។

- ដុបប៊ីត្រូវតែដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯង ទាន- ម្រេញគង្វាលនោះបានស្រដី ប្រែជាស្រឡៅភ្នែក។ - ដុបប៊ីស្ទើរតែនិយាយអាក្រក់ពីគ្រួសាររបស់ខ្លួនទៅហើយ ទាន...

- គ្រួសាររបស់ឯងរឺ?

- គ្រួសារវេទគុដែលដុបប៊ីបម្រើ ទាន...ដុបប៊ីគឺជាម្រេញគង្វាល...មកបម្រើផ្ទះមួយ និងគ្រួសារមួយជារៀងរហូត...

- តើពួកគេដឹងថាឯងនៅទីនេះដែររឺទេ?- ហេរីបានសួរដោយចង់ដឹងចង់ឮ។

ដុបប៊ីញ័រខ្លួន។

- អូ ទេ ទាន អត់ទេ...ដុបប៊ីនឹងត្រូវតែដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការមកជួបលោក ទាន។ ដុបប៊ីនឹងត្រូវតែគាបត្រចៀករបស់វាក្នុងទ្វារឡសំរាប់រឿងនេះ។ ប្រសិនបើពួកគេដឹង ទាន...

- ប៉ុន្តែតើពួកគេនឹងមិនកត់សម្គាល់ទេរឺប្រសិនបើឯងគាបត្រចៀករបស់ឯងទៅក្នុងទ្វារឡនោះ?

- ដុបប៊ីក៏ឆ្ងល់ពីរឿងនេះដែរ ទាន។ ដុបប៊ីតែងតែត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯងសំរាប់រឿងអ្វីមួយ ទាន។ ពួកគេឲ្យដុបប៊ីបន្តធ្វើរឿងនោះ ទាន។ ជួនកាលពួកគេរំលឹកខ្ញុំឲ្យធ្វើទណ្ឌកម្មបន្ថែមទៀត...

- ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាឯងមិនចាកចេញ? រឺក៏គេចខ្លួន?

ការដាស់តឿនរបស់ដុបបឺ

- ម្រេញគង្វាលត្រូវតែមានសេរីភាព ទាន។ ហើយគ្រួសារនោះនឹងមិនដែលឲ្យដុបបឺមានសេរីភាពនោះទេ...ដុបបឺនឹងត្រូវតែបម្រើគ្រួសារនោះរហូតទាល់តែស្លាប់ ទាន...

ហេរីសម្លឹងមើលមិនដាក់ភ្នែក។

- ខ្ញុំគិតថាមានតែខ្ញុំទេដែលមានសំនាងអាក្រក់ត្រូវស្នាក់នៅទីនេះបួនសប្តាហ៍ទៀត- វាបាននិយាយ។ - ប្រៀបធៀបនឹងបញ្ហារបស់ឯង គ្រួសារឌីស្ត្រីក៏ប្រហែលជាមិនអាក្រក់ដល់ថ្នាក់ហ្នឹងដែរ។ តើគ្មាននរណាអាចជួយឯងបានទេរឺក៏អី? តើខ្ញុំមិនអាចទេរឺ?

ស្ទើរតែមួយរំពេច ហេរីបានប្រាថ្នាថាវាមិនបាននិយាយទៅចុះ។ ដុបបឺបានប្រែក្លាយទៅជាទ្រហោយដោយការដឹងគុណ។

- សូមអង្វរ- ហេរីបានខ្សឹបដោយរំដើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំង - សូមស្ងាត់បន្តិចទៅ។ ប្រសិនបើគ្រួសារឌីស្ត្រីពួកម្តងអ្វីមួយនោះប្រសិនបើគេដឹងថាឯងនៅទីនេះនោះ...

- ហេរីសួរថាតើគាត់អាចជួយអ្វីដល់ដុបបឺបាន...ដុបបឺធ្លាប់បានឮពីភាពមហស្មារូបរបស់លោក ទាន ប៉ុន្តែចំពោះសប្បុរសធម៌របស់លោកវិញ ដុបបឺមិនដែលដឹងទេ...

ហេរី ដែលកំពុងមានអារម្មណ៍ថាក្តៅយ៉ាងច្បាស់ក្នុងមុខរបស់វា បាននិយាយថា៖

- អ្វីក៏ដោយដែលឯងបានឮពីភាពមហស្មារូបរបស់ខ្ញុំគ្រាន់តែជាសំរាមមួយដុំប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំថែមទាំងមិនមែនជាសិស្សពូកែនៅសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ នោះគឺហើម៉ាយអូនីទេ នាង...

ប៉ុន្តែវាបានបញ្ឈប់យ៉ាងរហ័ស ពីព្រោះការគិតពីហើម៉ាយអូនីគឺវាឈឺចាប់ណាស់។

- ហេរី ផោតធំរចេះបន្ទាបខ្លួន ហើយចេះដាក់ខ្លួន- ដុបបឺបានស្រដីយ៉ាងគួរសម ភ្នែកដូចគូគោលរបស់វាបញ្ចេញពន្លឺព្រឹមៗ។ - ហេរី ផោតធំមិននិយាយពីជ័យជំនះរបស់លោកទៅលើអ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះនោះទេ។

- រ៉ុលដីម៉រី?- ហេរីបានស្រដី។

ដុបបឺយកដៃខ្ទប់ត្រចៀកប្រដៀវទាំងពីររបស់វា ហើយស្រែកថ្ងូរថា៖

- អា កុំនិយាយឈ្មោះ ទាន! កុំនិយាយឈ្មោះឲ្យសោះ!

- សុំទោស- ហេរីបាននិយាយយ៉ាងរហ័ស។ - ខ្ញុំដឹងថាមនុស្សជាច្រើនមិនចូលចិត្តវានោះទេ...មិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ រ៉ុន...

វាបានឈប់ម្តងទៀត។ ការគិតអំពីរ៉ុនក៏ឈឺចាប់ណាស់ដែរ។

ដុបបឺអានទៅរកហេរី ភ្នែករបស់វាធំៗដូចជាក្បាលអំពូល។

- ដុបបឺឮគេប្រាប់- វាបាននិយាយយ៉ាងស្តុក -ថាហេរី ផោតធំបានជួបវេទក្នុងដីតជាលើកទីពីរ ទើបតែប៉ុន្មានសប្តាហ៍កន្លងទៅ...ថាហេរី ផោតធំបានគេចខ្លួនម្តងទៀត។

ហេរីបានងក់ក្បាល ហើយភ្នែករបស់ដុបបឺបញ្ចេញពន្លឺដោយទឹកភ្នែកភ្លាម។

- អា ទាន- វានិយាយទាំងដង្កក់ ដោយជូតសើៗលើមុខរបស់វានឹងជ្រុងស្រោមខ្នើយដ៏មិនស្អាតដែលវាកំពុងតែស្លៀក។ - ហេរី ផោតធំមានភាពក្លាហាន ហើយអង់អាច! លោកបានប្រឈមមុខនឹងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនរួចមកហើយ! ប៉ុន្តែដុបបឺបានមកដើម្បីការពារហេរី ផោតធំ ដើម្បីដាស់តឿនលោក សូម្បីតែវាត្រូវគាបត្រចៀកទាំងពីររបស់វានៅក្នុងទ្វារឡនៅពេលក្រោយក៏ដោយ...ហេរី ផោតធំមិនត្រូវត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះទេ។

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

មានការស្ងៀមស្ងាត់បានកើតឡើង ឮតែសម្លេងរណ្តំតិចៗនៃកាំបិត និងសមពីជាន់ក្រោម ហើយនិងសូរន្ទឹកពីចម្ងាយនៃសម្លេងរបស់លោកមាធីរណ៍។

- ស្តី...ស្តីគេ?- ហេរីនិយាយជាប់ៗ។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែត្រលប់ទៅវិញ...ឆមាសចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃមួយកញ្ញានេះហើយ។ រឿងទាំងអស់ហ្នឹងហើយដែលញាំងខ្ញុំអោយទៅ។ ឯងមិនដឹងថានៅទីនេះវាយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សនៅទីនេះទេ។ ខ្ញុំជាមនុស្សនៅក្នុងពិភពរបស់ឯង ឯសាលាហុកវ៉ាត។

- ទេ ទេ ទេ- ដុបប៊ីបន្តិសួរផឹតៗ ដោយគ្រវីក្បាលរបស់វាយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់ធ្វើឲ្យត្រចៀករបស់វាទទះធ្លាប់ៗ។ - ហេរីជោតជំរុញត្រូវតែនៅកន្លែងដែលលោកមានសុវត្ថិភាព។ លោកអស្ចារ្យពេកហើយ ល្អពេកហើយ មិនអាចចាញ់បានទេ។ ប្រសិនបើហេរីជោតជំរុញត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញ លោកនឹងស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដែលអាចបណ្តាលឲ្យស្លាប់បាន។

- ហេតុអ្វី?- ហេរីសួរដោយងឿងឆ្ងល់។

- មានគំរោងការសម្ងាត់មួយ ហេរី ជោតជំរុញ។ គំរោងការមួយដែលធ្វើឲ្យរឿងអាក្រក់ជាច្រើនកើតឡើងនៅឯសាលាវេទមន្តហុកវ៉ាតនាឆ្នាំនេះ- ដុបប៊ីបានខ្សឹប ភ្លាមនោះស្រាប់តែញ័រខ្លួនចំប្រប់។ - ដុបប៊ីបានដឹងរឿងនេះអស់ជាច្រើនខែមកហើយ ទាន។ ហេរីជោតជំរុញមិនត្រូវយកខ្លួនទៅប្រថុយក្នុងគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ លោកសំខាន់ណាស់ ទាន!

- រឿងអាក្រក់អ្វីទៅ?- ហេរីបាននិយាយភ្លាមមួយរំពេច។ - តើនរណាជាអ្នករៀបចំគំរោងទាំងនេះ?

ដុបប៊ីបន្តិសួរសម្លេងឈ្នួកដ៏គួរឲ្យអស់សំណើចមួយ ហើយបន្ទាប់មកក៏បោកក្បាលរបស់វាយ៉ាងឆ្លុតលីលាទៅនឹងជញ្ជាំង។

- មិនអីទេ!- ហេរីបានស្រែក ដោយចាប់ដៃរបស់ម្រេញគង្វាលនោះជាប់ដើម្បីបញ្ឈប់វា។ - ឯងមិនអាចនិយាយបានទេ ខ្ញុំយល់។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាឯងមកដាស់តឿនខ្ញុំ?- គំនិតមិនរីករាយភ្លាមៗមួយបានធ្វើឲ្យវាគាំង។ - ឈប់សិន រឿងនេះមានពាក់ព័ន្ធនឹងវ៉ុល...សុំទោស...នឹងអ្នកដែលឯងស្គាល់ មែនទេ? ឯងគ្រាន់តែគ្រវី រីក៏ងក់ក្បាលទៅបានហើយ- វាបាននិយាយបន្ថែមយ៉ាងរហ័ស ខណៈពេលដែលក្បាលរបស់ដុបប៊ីផ្ទៀងយ៉ាងគួរឲ្យព្រួយបារម្ភទៅជិតនឹងជញ្ជាំងម្តងទៀត។

យ៉ាងយឺតៗ ដុបប៊ីបានគ្រវីក្បាលរបស់វា។

- មិនមែនទេ...មិនមែនអ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះនោះទេ ទាន។

ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ដុបប៊ីបើកធំៗ ហើយវាហាក់ដូចជាកំពុងតែព្យាយាមប្រាប់ហេរីនូវសញ្ញាណអ្វីមួយ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ហេរីនៅកណ្តាលមហាសាគរទាំងស្រុង។

- គាត់មានបងប្អូនប្រុសដែររឺទេ?

ដុបប៊ីគ្រវីក្បាលរបស់វា ភ្នែករបស់វាបើកធំៗជាមុន។

- អញ្ជឹង ខ្ញុំគិតមិនឃើញថាមាននរណាទៀតដែលមានឱកាសក្នុងការបង្កើតរឿងអាក្រក់ៗ ឲ្យកើតឡើងនៅឯសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ- ហេរីបានស្រដី។ - ខ្ញុំចង់និយាយថា ណាមួយ មានដាំប៉លដ័រហើយ ឯងដឹងថាតើដាំប៉លដ័រជានរណាហើយមែនទេ?

ដុបប៊ីបានអោនក្បាលរបស់វា។

- អាល់ប៊ុស ដាំប៉លដ័រគឺជានាយកសាលាដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលសាលាហុកវ៉ាតមិនធ្លាប់មាន។ ដុបប៊ីដឹងរឿងនេះ ទាន។ ដុបប៊ីធ្លាប់បានឮពីថាមពលរបស់លោក ដាំប៉លដ័រ ប្រកួតនឹងថាមពលរបស់ អ្នកដែលមិនត្រូវហៅឈ្មោះ រហូតដល់ចំណុចកំពូល

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

នែកម្នាំងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែទាន- សម្លេងរបស់ដុបប៊ីបានធ្លាក់ទៅសម្លេងខ្សឹបជាបន្ទាន់មួយ - មានថាមពលដែលលោកដាំបំលែងដី គ្មាន...ថាមពលដែលវេទគ្រឹមត្រូវ...

ហើយមុនពេលដែលហេរីអាចបញ្ឈប់វាបាន ដុបប៊ីបានលោតចុះពីលើគ្រែ ចាប់តុដាក់អំពូលរបស់ហេរី ហើយចាប់ផ្តើម បោកក្បាលរបស់វា បន្តិចៗសម្រែកថ្លង់ស្ទើរតែបែកក្រដាសត្រចៀក។

ភាពស្ងៀមស្ងាត់ភ្លាមៗមួយបានធ្លាក់ទៅជាន់ក្រោម។ ពីរីនាទីក្រោយមក ហេរី បេះដូងលោតយ៉ាងខ្លាំង បានឮលោកមា វើរណុនចូលមកក្នុងផ្លូវរបៀង ដោយស្រែកថា៖

- ដាត់លីច្បាស់ជាភ្លេចបិទទូរទស្សន៍ទៀតហើយ អាកំហូចនេះ!
- ឲ្យលឿនឡើង! ទៅក្នុងទូដាក់ខោអាវទៅ!- ហេរីបន្តិសូរស៊ីៗ ដោយញាត់ដុបប៊ីចូលទៅក្នុង បិទទូរ ហើយគ្រវែងខ្លួនរបស់ វាទៅលើគ្រែខណៈពេលដែលទូររើកឡើង។

- **តើឯងកំពុងធ្វើរឿងខ្មោចយក់ស្តីហ្នឹង?** - លោកមាវើរណុនស្រដីទាំងសង្កៀតធ្មេញ មុខរបស់គាត់ស្ទើរតែប៉ះនឹងមុខ ហេរី។ - ឯងទើបតែបំផ្លាញរឿងកំប្លែងអំពីអ្នកលេងកូនគោលជនជាតិជប៉ុនអំបាញ់មិញនេះទេ...អោយតែពួកសម្លេងតែម្តងទៀត បន់ អោយហើយទៅថាឯងមិនបានកើតមកទេ យីអាភ្លេងកំហូចនេះ!

គាត់ដើរយ៉ាងឆ្ងល់ៗនឹងដើងកន្ទាត់របស់គាត់ចេញពីបន្ទប់នោះ។

ដោយញ័រខ្លួន ហេរីឲ្យដុបប៊ីចេញពីទូដាក់ខោអាវ។

- ឃើញទេថាវាដូចស្តីនៅទីនេះ?- វាបាននិយាយ។ - ឃើញទេថាតើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញ? វា ជាកន្លែងតែមួយគត់ដែលខ្ញុំមាន...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមានមិត្តភក្តិ។

- មិត្តភក្តិដែលថែមទាំងមិនសរសេរសំបុត្រមកហេរី ផោតផ័រផងនោះរឺ?- ដុបប៊ីបានស្រដីដោយលេងសើច។

- ខ្ញុំរំពឹងទុកថាពួកគេគ្រាន់តែ...ឈប់សិន- ហេរីបាននិយាយ ដោយចងចិត្តញើម។ - តើឯងម៉េចនឹងដឹងថាមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ មិនបានសរសេរសំបុត្រមកខ្ញុំនោះ?

ដុបប៊ីដើរអូសជើងរបស់វា។

- ហេរី ផោតផ័រមិនត្រូវខឹងជាមួយនឹងដុបប៊ីនោះទេ...ដុបប៊ីធ្វើនេះដើម្បីឲ្យល្អទេតើ...

- **តើឯងបានបញ្ឈប់សំបុត្ររបស់ខ្ញុំមែនទេ?**

- ដុបប៊ីមានសំបុត្រនៅទីនេះទាំងអស់ ទាន- ម្រេញគង្វាលនោះបានស្រដី។ ដោយឈានដើរយ៉ាងប៊ិនប្រសប់ចេញពីការ ឈោងដល់របស់ហេរី វាបានទាញនូវបំប្រែសមសំបុត្រដ៏ក្រាស់មួយដុំពីខាងក្នុងស្រោមខ្នើយដែលវាកំពុងតែពាក់។ ហេរីអាចដឹងពី សំនេរយ៉ាងមានរបៀបរៀបរយរបស់ហ៊ីម៉ាយអូនី ការសរសេរច្រងាច់ច្រងូរដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់របស់វ៉ុន ហើយថែមទាំងការ សរសេរខ្លោកដែលមើលទៅហាក់ដូចជាផ្អែមកពីឆ្នាំប្រមាញ់នៅសាលាហុកវ៉ាត ហាហ្គ្រីដ។

ដុបប៊ីធ្វើភ្នែកព្រឹមៗយ៉ាងអន្ទះសាដាក់ហេរី។

- ហេរី ផោតផ័រមិនត្រូវខឹងនោះទេ...ដុបប៊ីបានសង្ឃឹមថា...ប្រសិនបើហេរី ផោតផ័រគិតថាមិត្តភក្តិរបស់គាត់បានបំភ្លេចគាត់ ចោលទៅហើយ...ហេរី ផោតផ័រប្រហែលជានឹងមិនវិលត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះទេ ទាន...

ហេរីមិនស្តាប់នោះទេ។ វាបានយកដៃកញ្ជក់សំបុត្រទាំងនោះ ប៉ុន្តែដុបប៊ីលោតចេញទាន់មិនឲ្យឈោងដល់។

ការដាស់តឿនរបស់ដុបប៊ី

- ហេរី ជោគជ័យនឹងទទួលបានសំបុត្រទាំងនេះ ទាន ប្រសិនបើលោកនិយាយថាលោកនឹងមិនវិលត្រលប់ទៅសាលា ហុកវ៉ាតវិញនោះទេ។ អា ទាន នេះគឺជាគ្រោះថ្នាក់មួយដែលលោកមិនត្រូវប្រឈមមុខនោះទេ! និយាយថាលោកនឹងមិនទៅវិញទេ ទាន!

- ទេ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងខឹងសម្បារ។ - ឲ្យសំបុត្រមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំមក!
- អញ្ជឹងហេរី ជោគជ័យគ្មានទុកជម្រើសឲ្យដុបប៊ីនោះទេ- ប្រញូតង្វាលនោះបាននិយាយយ៉ាងកើតទុក្ខ។

មុនពេលដែលហេរីអាចកម្រើកខ្លួនបាន ដុបប៊ីបានបោះពួយទៅទ្វារបន្ទប់ដេក ទាញទ្វារឲ្យបើកឡើង ហើយរត់រុយចុះទៅ ជាន់ក្រោម។

មាត់ស្ងួត ពោះកូរត្រកៗ ហេរីបានលោតតាមវា ដោយព្យាយាមមិនបន្លឺសម្លេងឡើយ។ វាបានលោតរំលងកាំជណ្តើរច្រាំ មួយចុងក្រោយ ដូចជាឆ្មា មកលើកម្រាលព្រំផ្លូវរៀង សម្លឹងរកមើលដុបប៊ីជុំវិញ។ ពីបន្ទប់ទទួលទានអាហារ វាបានឮលោក មាធីរណ្តននិយាយថា៖

...ប្រាប់ពីទូនៀនរឿងកំប្លែងពីជាងបំពង់ទឹកជនជាតិអាមេរិចទាំងនោះទៅ លោកមេសាន់ នាងចង់ស្តាប់ជិតស្លាប់ទៅ ហើយ...

ហេរីបានរត់ឡើងមកផ្លូវរៀងទៅក្នុងផ្ទះបាយ ហើយមានអារម្មណ៍ថាពោះរបស់វារលាយបាត់។

ស្នាដៃនៃការធ្វើនំពូឱញរបស់អ្នកមីងពីទូនៀ គំនរកាវ៉េម និងដំណាប់ស្វាយដាក់ស្ករ កំពុងតែអណ្តែតឡើងនៅជិតនឹង ពិតាន។ ដុបប៊ីអាននៅជ្រុងទូដាក់បានឆ្ងាំង។

- ទេ- ហេរីស្រដីគ្រលរៗ។ -សូមអង្វរ...ពួកគេនឹងសម្លាប់ខ្ញុំ...
- ហេរី ជោគជ័យត្រូវតែនិយាយថាលោកនឹងមិនត្រលប់ទៅសាលាវិញនោះទេ...
- ដុបប៊ី...សូមអង្វរ...
- និយាយទៅ ទាន...
- ខ្ញុំនិយាយមិនរួចទេ!

ដុបប៊ីបង្ហាញនូវទឹកមុខដ៏សោកសង្វេគមួយ។

- អញ្ជឹងដុបប៊ីត្រូវតែធ្វើរឿងនេះហើយ ទាន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់របស់ហេរី ជោគជ័យ។

នំពូឱញបានធ្លាក់ទៅលើកម្រាលស្បូវគ្រាំងស្ទើរតែធ្វើអោយគាំងបេះដូង។ កាវ៉េមខ្លាយពេញបង្អួច និងជញ្ជាំងខណៈពេល ដែលបានបែកជាបំនែកតូចៗ។ ជាមួយនឹងសំឡេងផសដូចស្នូររំពាត់ ដុបប៊ីបានរលាយបាត់ខ្លួន។

មានសម្លេងស្រែកពីបន្ទប់ទទួលទានអាហារ ហើយលោកមាធីរណ្តនស្ទុះទៅក្នុងផ្ទះបាយក៏ឃើញហេរី ដែលរឹងភ្លឹងដោយ ការស្រឡាំងកាំង គ្របដណ្តប់ពីក្បាលដល់ចុងជើងនូវនំពូឱញរបស់អ្នកមីងពីទូនៀ។

មុនដំបូង វាហាក់ដូចជាលោកមាធីរណ្តននឹងលែងលកដើម្បីពន្យល់នូវរឿងទាំងមូល ("គ្រាន់តែជាក្មួយប្រុសរបស់ពួកយើង ប៉ុណ្ណោះ...ពិតជាគួរឲ្យខានណាស់...ជំនួបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សចម្លែកធ្វើឲ្យមិនសប្បាយចិត្តឡើយ អញ្ជឹងពួកយើងក៏ទុកវានៅ ជាន់លើទៅ...") គាត់បាននាំគ្រួសារមេសាន់ដែលស្រឡាំងកាំងត្រលប់ទៅបន្ទប់ទទួលទានអាហារវិញ ដោយសន្យានឹងហេរីថាគាត់

ការដាស់តឿនរបស់ដុបបី

នឹងពន្លាត់ស្បែករបស់វាម្តងមួយអ៊ឹងនៅពេលដែលគ្រួសារមេសាន់ចេញទៅ ហើយយកគ្រឿងដុសលាងក្តារឲ្យវា។ អ្នកមីងពីទូនៀ បានដួសកាត់មួយចំនួនពីក្នុងទូទឹកកក ហើយហើរ ដែលនៅតែញ័រខ្លួន ចាប់ផ្តើមដុសលាងសម្អាតផ្ទះបាយ។

លោកមាធីរណ្តុនប្រហែលជានៅតែអាចមានលទ្ធភាពធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់បាននៅឡើយទេ ... ប្រសិនបើគ្មានសត្វ ទីទុយទេ។

អ្នកមីងពីទូនៀទើបតែកាន់ជុំវិញដៃនូវប្រអប់ស្ករគ្រាប់បន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាចរួច ស្រាប់តែទីទុយជង្រុកដំបូងបានហើរ ឆាប់កាត់តាមបង្អួចបន្ទប់ទទួលទានអាហារ ទម្លាក់សំបុត្រមួយច្បាប់លើក្បាលរបស់អ្នកស្រីមេសាន់ ហើយហើរចេញទៅវិញ។ អ្នក ស្រីមេសាន់បានស្រែកដូចជាព្រលឹងខ្មោចស្រី ហើយរត់ចេញពីផ្ទះ ស្រែកឡើងប្រហែលនឹងមនុស្សឆ្លុត។ លោកមេសាន់នៅឲ្យ បានយូរល្មមគ្រប់គ្រាន់នឹងប្រាប់គ្រួសារឪស្តីថាប្រពន្ធរបស់គាត់ពិតជាខ្លាចបក្សីគ្រប់រូបរាង និងទំហំទាំងអស់ ហើយសួរថាតើនេះជា គំនិតកំប្លែងរបស់ពួកគេមែនរឺក៏អត់។

ហើយនៅក្នុងផ្ទះបាយ ដោយក្តាប់គ្រឿងដុសលាងដើម្បីជួយទប់ទល់ខណៈពេលដែលលោកមាធីរណ្តុនសំដៅមករកវា ពន្លឺចាំងភ្លែតៗដ៏គម្រក់មួយនៅក្នុងកែវភ្នែកដ៏តូចរបស់គាត់។

- អានវាទៅ!- គាត់បានបន្លឺសូរស៊ីយ៉ាងកំណាច ដោយគ្រឿងសំបុត្រដែលសត្វទីទុយបានចែកឲ្យ។ - ទៅ...អានវាទៅ!

ហើរបានយកវា។ ក្នុងនោះគ្មានសរសេរពាក្យជូនពរថ្ងៃកំណើតទេ។

សួស្តីលោកដោតឆ័រ

យើងបានទទួលនូវព័ត៌មានថា វេទមន្ត មិនប្រាកដប្រជាមួយ ត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅកន្លែងអ្នក ស្រុករបស់លោកនាព្យាចនេះប្រហែលជាម៉ោងប្រាំបួនដប់ពីរនាទី។

ដូចដែលលោកដឹងស្រាប់ហើយ វេទមន្តមិនទាន់គ្រប់រាយ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្ត នៅក្រៅសាលានោះទេ ហើយការប្រើប្រាស់វេទមន្តផ្សេងទៀតនៅទីកន្លែងរបស់លោក ប្រហែលជានឹង ឈានទៅដល់ ការបណ្តោញចេញពីសាលាដូចដែលបានចែងរួចស្រាប់ហើយ (ក្រឹត្យស្តីអំពីបំរាមត្រឹម ត្រូវចំពោះវេទមន្តគ្រប់រាយ ឆ្នាំ១៨៧៥ កថាខណ្ឌ គ)។

យើងក៏ស្នើឲ្យលោកចងចាំថា សកម្មភាពវេទមន្តណាមួយ ដែលអាចនឹងត្រូវកត់សម្គាល់ពីសមា- ជិកនៃសហគមន៍គ្មានវេទមន្ត (ពួកលោកិយ) គឺជាការប្រមាថដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយ យោងទៅតាមមាត្រាទី១៣ ស្តីអំពីការសម្ងាត់របស់សម្ព័ន្ធអន្តរជាតិវេទមន្ត។

សូមរីករាយនឹងថ្ងៃឈប់សម្រាករបស់លោកចុះ!

ដោយភ្លឺស្មោះត្រង់

ម៉ាហ្វាល់ដា ហុបយើក

ការិយាល័យផ្នែកការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវនៃវេទមន្ត

ក្រសួងវេទមន្ត

ការដាស់តឿនរបស់ដុបបី

ហេរីងើយមើលពីសំបុត្រហើយលេបទឹកមាត់ក្អឹក។

- ឯងមិនបានប្រាប់យើងថា ឯងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនៅក្រៅសាលានោះទេ- លោកមារីណុនបាននិយាយ ហើយពន្លឺដំខឹងសម្បារមួយកំពុងឃាំងនៅក្នុងកែវភ្នែករបស់គាត់។ - ភ្លេចបញ្ជាក់ពីរឿងនេះហើយ ... ឡប់សតិ យើងហ៊ាននិយាយថា...

គាត់ដើរទៅរកហេរីដូចជាឆ្កែកាចសាហាវដ៏ធំសំបើម ធ្មេញរបស់គាត់ទាំងអស់បញ្ចេញឡើង។ - ល្អ ខ្ញុំមានដំណឹងប្រាប់ឯងអាច្រមក់ ... ខ្ញុំនឹងចាក់សោយុំឯងទុក ... ឯងនឹងមិនត្រលប់ទៅសាលានោះវិញទេ ... មិនដែលទេ ... ហើយប្រសិនបើឯងព្យាយាមប្រើវេទមន្តដើម្បីដោះខ្លួនឯងចេញនោះ...ពួកគេនឹងបណ្តេញក្បាលឯងចេញជាមិនខាន!

ហើយសើចដូចជាមនុស្សឆ្លុត គាត់បាននាំហេរីទៅជាន់លើវិញ។

លោកមារីណុនពិតជាអាក្រក់ដូចសម្តីរបស់គាត់មែន។ នៅព្រឹកបន្ទាប់ គាត់បានជួលបុរសម្នាក់ឲ្យវាយក្តារបិទបង្អួចរបស់ហេរី។ គាត់ដាក់ប្រហោងសំរាប់ឆ្មាមួយដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងទ្វារបន្ទប់ដេក អញ្ជើងចំនួនអាហារដ៏តិចតួចនោះអាចរុញចូលទៅខាងក្នុងបីដងក្នុងមួយថ្ងៃបាន។ ពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យហេរីចេញទៅប្រើប្រាស់បង្គន់នៅពេលព្រឹក និងពេលល្ងាច។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាត្រូវចាក់សោជាប់នៅក្នុងបន្ទប់របស់វាទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

បីថ្ងៃក្រោយមក គ្រួសារខេស៊ីមិនបានបង្ហាញសញ្ញាណនៃការបន្ទន់ចិត្តនោះទេ ហើយហេរីក៏មិនឃើញវិធីចេញពីស្ថានភាពរបស់វាឥលូវនេះឡើយ។ វាផ្អែកខ្លួននៅលើគ្រែសម្លឹងមើលព្រះអាទិត្យលិចពីក្រោយរចារបង្អួច ហើយមានការមន្ទិលសង្ស័យយ៉ាងវែងឆ្ងាយថា តើនឹងមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះវា។

តើមានប្រយោជន៍អ្វីដែរទេដែលប្រើវេទមន្តដើម្បីដោះខ្លួនវាចេញពីបន្ទប់របស់វាប្រសិនបើ សាលាហុកវ៉ាត នឹងបណ្តេញវាចេញក្នុងការធ្វើដូចនេះនោះ? ជីវិតនៅមហាវិថីប្រាយវេជ្ជដោយបានឈានដល់កំរិតទាបបំផុតមិនចេះស្រាកស្រាន្តឡើយ។ ឥលូវគ្រួសារខេស៊ីបានដឹងថាពួកគេនឹងមិនអាចត្រូវជប់អោយក្លាយទៅជាសត្វប្រដៀវបាននោះទេ ហេរីក៏បានបាត់បង់នូវអារុំធីតមួយគត់របស់វាដែរ។ ដុបបីប្រហែលជាបានជួយសង្គ្រោះវាឲ្យរួចផុតពីគ្រោះកំណាចនៅឯសាលាហុកវ៉ាតមែន ប៉ុន្តែបើតាមវិធីនេះ វាប្រហែលជានឹងអាចឃ្លានស្លាប់។

ប្រហោងសំរាប់សត្វឆ្មាបន្លឺសូរក្រិកៗ ហើយដៃរបស់អ្នកមីងពីទូនៀបានលេចឡើង ដោយរុញចានសម្លដ៏តូចមួយចានទៅក្នុងបន្ទប់។ ហេរី ដែលនៅខាងក្នុងខ្លួនកំពុងតែឈឺចាប់ដោយគម្លាននោះ បានលោតចុះពីលើគ្រែ ហើយកញ្ជក់យកចាននោះមក។ សម្លនោះត្រជាក់ដូចដុំថ្ម ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជីកមួយក្អឹកអស់ពាក់កណ្តាលបាត់ទៅហើយ។ បន្ទាប់មកវាដើរកាត់បន្ទប់ទៅរកទ្រុងរបស់ហ៊ុយវីក ហើយចាក់បន្លែដែលទទឹកជោកនៅឯបាតចានទៅក្នុងថាសអាហារទទេរបស់វា។ វាបានធ្វើស្តាប់របស់វាអង្គាញ់ៗ ហើយបង្ហាញទឹកមុខដូចជាស្តាប់ខ្លឹមយ៉ាងខ្លាំង។

- វាគ្មានប្រយោជន៍ទេដែលបែរចំពុះរបស់ឯងចេញពីអាហារនេះនោះ យើងមានតែប៉ុណ្ណឹងទេ- ហេរីបានស្រដីយ៉ាងក្រញ៉ូវ។
វាបានទុកចានទទេរទៅលើកម្រាលជិតប្រហោងឆ្មាវិញ ហើយផ្អែកខ្លួនទៅលើគ្រែ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយក៏នៅតែឃ្លានជាងមុនពេលញ៉ាំសម្លហើយទៅទៀត។

ការដាស់តឿនរបស់ដុបបឺ

ដោយគិតថាវានៅរស់ដល់បួនអាទិត្យទៀត តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើវាមិនបានត្រលប់ទៅសាលាហុកវ៉ាតវិញនោះ? តើគេនឹងបញ្ជូននរណាម្នាក់ឲ្យមកមើលថាតើហេតុអ្វីបានជាវាមិនត្រលប់ទៅវិញដែរទេ? តើពួកគេនឹងមានសមត្ថភាពក្នុងការបង្ខំឲ្យគ្រួសារខ្ចីស្តីអនុញ្ញាតឲ្យវាទៅដែរទេ?

បន្ទប់កាន់តែងងឹតឡើងៗ។ ដោយអស់កម្លាំង ពោះកំពុងតែកូរ សតិវិលវល់តែនឹងសំនួរដែលមិនអាចឆ្លើយតបបានដដែលៗ ហេរីក៏លង់លក់នូវជំនេកដ៏មិនសុខស្រួល។

វាបានយល់សប្តិថាវានៅលើឆាកក្នុងសួនសត្វមួយ ជាមួយនឹងកាតមួយថា «វេទគូមិនទាន់គ្រប់អាយុ» ភ្ជាប់ទៅនឹងទ្រុងរបស់វា។ មនុស្សម្នាក់លេកមើលតាមរបារខណៈពេលដែលវាផ្អែកខ្លួន ឃ្លាន ហើយខ្សោយកម្លាំង នៅលើពំនូកចំបើង។ វាបានឃើញមុខរបស់ដុបបឺនៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស ហើយបានស្រែកហៅ សុំរកជំនួយ ប៉ុន្តែដុបបឺបានស្រែកថា៖ -ហេរី ផោតធំមានសុវត្ថិភាពហើយនៅទីនោះ ទាន!- ហើយក៏រលាយបាត់ខ្លួនទៅ។ បន្ទាប់មកគ្រួសារខ្ចីស្តីបានលេចឡើង ហើយដាត់លីបានអង្រួនរបារទ្រុងដោយសើចដាក់វា។

- ឈប់ទៅ- ហេរីនិយាយខ្សាវៗ ខណៈពេលដែលសំឡេងអង្រួនបន្លឺសូរឆ្ងាតៗនៅក្នុងក្បាលដ៏ឈឺរបស់វា។ - កុំខានខ្ញុំ...ឈប់ទៅ...ខ្ញុំកំពុងតែព្យាយាមដេក...

វាបានបើកភ្នែករបស់វា។ ពន្លឺព្រះចន្ទកំពុងតែចែងចាំងកាត់តាមរបារនៅលើបង្អួច។ ហើយនរណាម្នាក់កំពុងតែសម្លឹងមើលវាតាមរបារនោះ៖ នរណាម្នាក់ដែលមានមុខសុទ្ធតែអាចម៍រុយ សក់ពណ៌ក្រហម និងមានច្រមុះវែង។

រ៉ុន វីស្តីនៅខាងក្រៅបង្អួចរបស់ហេរី។